

¹³Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. ¹⁴Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. ¹⁵És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni. ¹⁶Így azonban jobb haza után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített. ¹⁷Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor Isten próbára tette, és egyszerűen fiát vitte áldozatul az, aki az ígéretekot kapta, ¹⁸akinek megmondott: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.” ¹⁹Azt gondolta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett.

Kedves Testvéreim!

Lesz mit bepótolnunk, ha véget ér ez az időszak, ahol a járvány miatt korlátok közé szorultunk. Családi ünnepek, köszöntések maradtak és maradnak el, a húsvét ünnepe után ma az anyák napját is digitálisan ünnepeljük. És talán ilyenkor jövünk rá arra, hogy mennyire fontos a személyes kapcsolat. És milyen is, amikor ez nem lehet meg, mert hiába a technika adta lehetőségek, nincs puszi és nincs ölelés. Persze azért tudjuk, hogy ez milyen, hiszen vannak, akikkel már korábban eljött ez a pillanat. Mert elmentek a „minden élőnek útján”, és mára csak az maradt, hogy valahogy megpróbálunk a temetőbe elosonni, mert az a sírkő emlékeztet bennünket mind arra, ami előtte volt...

Ennek a mai vasárnapnak, a húsvétot követő harmadik vasárnapnak a témája az örvendezés: Jubilate. A jubileum szavunk, amelyet leginkább a kerek évfordulókra használunk eredeti tartalmában örömmünnepet jelent. Jubilate! Örvendezetek! De minek is örülünk? Örülünk talán annak, hogy vidéken holnaptól feloldják a kijárási tilalmat? Egyre inkább azt tapasztalom, hogy az egymástól való elszigeteltség nagyon mélyen érinti az embereket. Még azok is, akik az elején azt mondták, hogy túl sok változást nem hozott, vagy kimondottan jól érzik magukat ebben a bezárkózott állapotban, már ők is kezdenek besokalni. Talán a kisgyermek azok, akik otthon lehetnek a szüleikkel, együtt ünnepelhetnek édesanyjukkal, azok, akiknek csak egy a fontos, hogy a szülők ott legyenek a közelben, akiknek ez az örvendezés jut. Bár nálunk azért már hetek óta rebesgetik a mikor találkozhatnak a nagyszülőkkel, mikor mehetnek iskolába, óvodába kérdést, szóval itt sem felhőtlen az öröm.

Jubilate! Örvendezetek!

Isten igéje, a mai napon egy különleges szakasz. Nem csak azért, mert a karácsonyi műsorunk erre épült fel itt a gyülekezetben. A Zsidókhöz írt levél ritkán kerül elénk ige hirdetési alapigeként. Erről a szakasról korábban még nem is prédikáltunk, mára mégis ezt írták elő. És én ma örvendezek ennek. Mert egy rávilágít ez a szakasz arra, hogy mi a mi örömünk forrása. Mi az, ami attól függetlenül, hogy milyenek a körülményeink örömmel kell, kellene, hogy eltöltsön bennünket.

A zsidókhöz írt levelet a Biblia legkésőbb született könyvei között tartjuk számon. Egy olyan korban írta az ismeretlen szerző, amikor a keresztyénség első hulláma már alább hagyott, amikor már nem csupán a lelkesedés volt, hanem egy hosszú, üldözésekkel teli, nehéz időszakra kellett berendezkednie a keresztyén gyülekezeteknek, híveknek. Egyfajta bezártság, ha nem is kijárási korlátozás, de annak a veszélye, hogy ha kitudódik valakiről, hogy Jézus követő, akkor gúny, megvetés tárgyává válik. Nem csak mostanában készülnek olyan karikatúrák, melyekben Jézus keresztyén gúny tárgya. Az eddig ismert legkorábbi keresztábrázolás egy falfirka, amelyen a keresztre feszített Jézust számarfejjel ábrázolják, a kereszttövén egy férfival, mellett egy felirat: Alexamenosz istenét imádja.

A zsidókhöz írt levél helyzete tehát egy nehéz helyzet. Az az igazság, hogy a keresztyének ebben a korban reményvesztetté váltak. Mert kiderült, hogy az, amiben addig reménykedtek, hogy Jézus még az ő életükben visszajön, hogy újra látják őt, vagy meglátják azt, akiről a tanítványoktól hallottak, nagy bizakodást jelentett a számukra. Meglátni a mestert, meglátni az Isten fiát: ez volt a hitük középpontjában. És kiderül, hogy ez a reménység egyre távolodik. Egy ideig még várták, aztán belefáradtak. Ebben a helyzetben kapják ezt a levelet, melyben a szerző próbálja a gyülekezet közösségét erősíteni, biztatni, és igyekszik számukra utat mutatni; bemutatni, hogy reménységük nem hiábavaló, csak éppen rossz úton járnak. És ehhez hívja segítségül az ószövetség néhány – a zsidó közösségekben - jól ismert alakját.

Ábrahám, Jákób csak távolról látták az ígéretek beteljesedését. – mondja. De mit jelent ez? Ábrahámnak Isten tett egy ígéretet: nagy néppé teszlek és megáldalak...

De ez az ígéret, csak nem akar teljesülni. Végre, nagy nehezen, amikor már ő is és felesége is idős, születik egy gyermekük... hol van az ígéret. Már vagy 40 unokájuk kellene, hogy legyen, és a végén csak egy gyerek, akik nyilván féltő szeretettel nevelnek, amíg elérkezik a nap, hogy Isten olyat kér, ami a mai napig

kiveri a biztosítékot. Hogyan kérhet ilyet az Isten, hogy áldozza fel egyetlen fiát, hogy ölje meg a gyermekét. De Ábrahám megy és megteszi, azaz az utolsó pillanatban megállítja őt egy angyal, de a kés már lendül... De, hogy tehette ezt Ábrahám. A Zsid. szerzője meglehetősen érdekes kijelentést tesz: ¹⁹*Azt gondolta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani...* Ez a magyarázat, ha végig gondoljuk a történetet, egy nagyon is logikus magyarázat Ábrahám tetteire. A zsidó gondolkodók ezt így magyarázták. Ábrahám hitt a feltámadásban, azaz előre látta.

Ha már anyák napja, akkor az anyukáknak van egy olyan szuper képességük, hogy előre látnak dolgokat. Le fogsz esni kisfiam, bele fog akadni a hajad kislányom...

Sokszor tényleg igaz a női, vagy még inkább anyai megérzés. Előre látni azt jelenti, hogy valamit megért, megérez abból, ami történni fog.

Az az Ábrahám, aki a feltámadást már akkor hitte és látta, amikor azzal kapcsolatban még semmiféle tapasztalata nem volt, mást is látott. Ami a Zsid. levél címzettjeinek éppen úgy reménységet adhat, mint nekünk, ma élő keresztyéneknek.

¹³*Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön.* ¹⁴*Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek.* ¹⁵*És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni.* ¹⁶*Így azonban jobb haza után vágyakoztak, mégpedig mennyei után.*

Ábrahám Istentől nem csak azt az ígéretet kapta, hogy nagy nép atyja lesz, hanem azt is, hogy Isten neki ajándékozza azt a földet, ahová vezeti. De ebben is próbára tette Ábrahám hitét, hogy megláttassa vele, nem csupán egyféle haza van. Ábrahám egész életében vándorolt, városról városra járt, országokat, sőt kontinenseket szelt át, mert Isten így vezette őt. Vezette, hogy ne egy földi paradicsomban, ne egy földi mennyországban higgyen, hanem meglássa és megtalálja az igazi hazát, a mennyeit. És – ahogy a Zsid. szerzője ezt lejegyezi – meglátta, és a levélíró szerette volna, ha címzettjei is meglátják ezt a reménységet. Hogy ne csupán ebben a földi életben reménykedjenek Krisztusban. Jézus nem beszélt földi paradicsomról, ő mindig előre mutatott, a mennyei felé. Ezt felejtették el akkor, amikor abban reménykedtek, hogy majd Jézus visszajön és mindent helyreállít, megítéli ezt a világot, és övéi élhetnek békességben, boldogságban. Nem Jézus nem erről beszélt. Miért van az, hogy az ősatyák, akik Jézus előtt életek tudták, látták azt, hogy az ő hazájuk nem egy földi ország, Jézus követői pedig nem látnak a városkapujukon túl?? Ezt a kérdést teszi fel. És ezzel igyekszik nyitogatni a szemeket. És úgy tűnik, hogy sikerült, mert több mint egy századdal később ezt jegyezték fel a keresztyénekről: „Saját hazájukban laknak, de mégis jövevényekként; mindenben részt vesznek polgároként, de mindent elviselnek, mint idegenek; bárhol, idegenben is otthon vannak, de minden haza idegen számukra.”

Otthon lenni a világban, megünnepelni a jubileumokat. Születésnapokat, családi eseményeket, anyák napját, emlékezni a szereteteinkre. Ezek mind fontos dologok, emberi köteleink, de ne felejtjük el, hogy van egy másik kötelék, amely ahhoz köt, akit nem látunk.

Itt van ez a templom, gyakorlatilag üres – nem látom a gyülekezetet, csak a segítőt – de mégis tudom, bár nem tudom pontosan, hogy hogyan, de ott ülnek sokan, és hallgatják, nézik ezt a közvetítést. Hiszem és tudom – és ezért tartjuk meg ezeket az alkalmakat.

Lehet, hogy most mi ebben a földi hazában vagyunk, Isten pedig ott a mennyeiben, de valami mégis összekapcsol. Nem egy kamera és egy monitor, hanem egyrészt az ő ígéje, másrészt a mi hitünk.

Jubilate. Örvendjete! De minek is? A kérdés inkább az, hogy kinek is? Ennek a vasárnapnak a címadó Zsoltára a 66. Amely így kezdődik: Örvendj Istennek egész föld!

Örvendj Istennek! Ez nem egyszerűen földi örömet jelent. Istennek örülni azt jelenti, hogy ahogy Ábrahám tette: hitben látom a mennyei hazát, és hitben előre látom a feltámadást is, amiről Jézus feltámadása által, már sokkal pontosabb képem lehet. Örvendez Istennek! Mint a kisgyermek, akinek semmi más nem kell, csak az, hogy édesanyja ölelő karjaiba futhasson!